

На згадку про зустріч з Ю. Луцівим (у центрі з книгою "PARNAEL").

Від нього направо: А. Бокотей, О. Коровицький, В. Овсійчук, С. Мартинюк, І. Франк, В. Бадяк, І. Самогос, В. Одрехівський, О. Голубець, А. Каліш; наліво: Т. Янко, З. Тканко, Я. Швягла, Р. Василук, М. Лосик, О. Мінько, О. Боднар, О. Звір, Р. Шматало, В. Тарнавський, Б. Зяттик.

ВІЗИТАЦІЯ

1 липня в Академію завітав її щирий приятель — відомий співак-бандурист, організатор і координатор багатьох культурних імпрез Володимир Луців. Його іменем названо створений Фонд матеріального сприяння молодим талантам Прикарпаття, причетний також до низки добродійних культурних акцій. Народився 1929 р. у м. Надвірна (тепер Івано-Франківська обл.), у час воєнного лихоліття його доля закинула в Польщу, Німеччину, в м. Гонсляр, де працював з українцями в таборі, вчився в місцевій гімназії, а отже, не забарився хор, капела бандуристів, яку організував учасник Київської капели бандуристів Г. Назаренко. Так розпочався шлях добре знамого бандуриста. 1948 р. він переїхав у Великобританію (м. Бадфорд), де, працюючи, удосконалював свій вокал, переважно в українському середовищі, що гуртувалося навколо греко-католицької церкви. Церква допомогла здібному юнакові перебраться в Лондон, щоби вдосконалювати талант у музичному коледжі, а потім — у Римській консерваторії. В. Луців пише: “До кінця свого життя я відчуватиму вдячність за надану мені можливість навчатися в Римі преосвященим владикам Іванові Бучку, Мирославу Марусину і Іванові Хомі. Завдяки саме преосвященному Апостольському Візитору мені виділяли декілька років грошову допомогу на навчання”. Водночас з навчанням і після них набували інтенсивності концерти для приватних осіб і широкої публіки, про які із захопленням писала преса, а це означало визнання Маестро.

Ранньою весною 1990 р. В. Луців прибув в Україну, навідався до батьківської оселі в Надвірній, але місцева влада її розібрала, далі Львів, Київ, концерти, теплі зустрічі з діячами культури, мистецтва, у тому числі колективом Львівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва (тепер Львівська національна академія мистецтв), з яким заприятелював. Видатний майстер психологічного портрета ректор Е. Мисько не міг залишити осторонь колоритний образ В. Луціва, не увічнивши його в пластичному погрудді, водночас останній віддячувався численним новим

друзям добродійними справами, публікаціями інформаційних матеріалів в українській пресі, зокрема часописі “За вільну Україну” як позаштатний кореспондент, у діаспорній україністиці про побачене, почуте на батьківській землі. Відгукнувся щирим і фаховим словом краян і про нашу вищу мистецьку школу в “Українській думці” (Лондон, 1999, 21 січ.) Про свою творчу долю і життєвий шлях В. Луців виклав у об’ємній праці під промовистою назвою “Від Бистриці до Темзи. Спогади. документи, публікації, листи” (Львів: Дивосвіт, 1999. — 608 с., іл.), якою засвідчив, що володіє не тільки дарованим Богом мелодійним голосом, професійною грою на бандурі, а й публіцистичним образним словом, материнською мовою Дивовижно, перебуваючи майже все життя в англomовному оточенні, на українську мову — Маестро, на відміну від абсолютної більшості краян, ні на йоту не вплинув англосаксонський лексикон! Секрет цього, безсумніву, — українська пісня, її мелодика, котра вберегла його мовлення від впливу зовнішніх чинників.

Усміхнений, привітний, він прибув в Академію, заради чого ректор А. Бокотей провів неофіційне розширене засідання вченої ради, під час якого В. Луців подарував цінний ілюстрований фоліант про видатного майстра пензля епохи Відродження Рафаеля. Придбв він його в букіністичній книгарні. Знав, що ця річ збагатить бібліотеку, розширить знання студентів, виклаачів про шедеври світової мистецької культури.

Володимир БАДЯК